

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

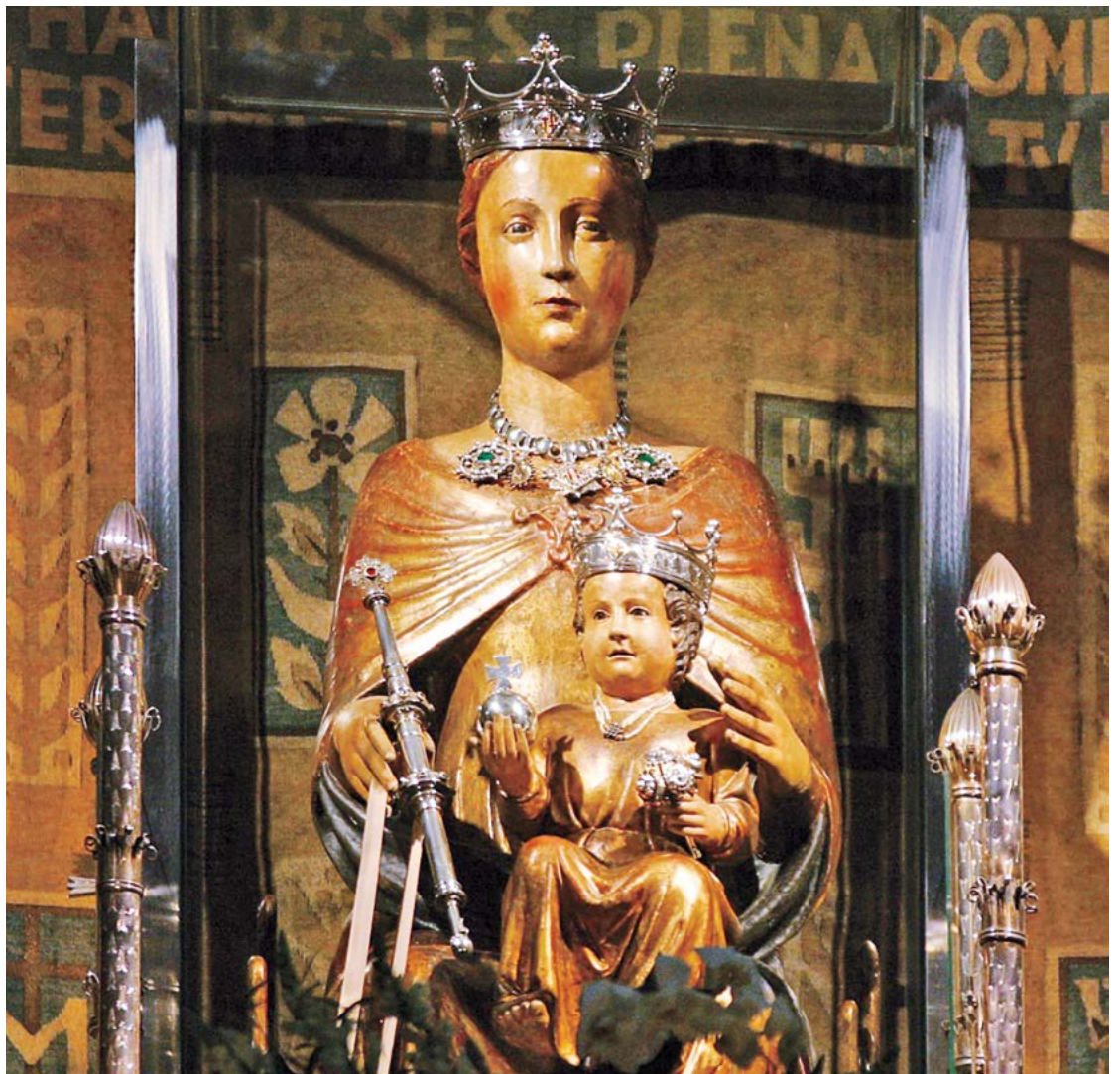
Mare de la Mercè

Déu, que és Pare de misericòrdia, Pare bo que ens estima, ha anat posant en el nostre camí, en el camí dels homes i les dones que ha creat tot allò que ell sap que necessitem. I per això ens ha deixat Maria, la seva mare, la Mare de Déu, com a mare nostra també, i la va fent present a la nostra vida.

La fa present de moltes maneres, gairebé sempre discretament, com fan totes les mares amb els seus fills. I normalment sempre també a través d'altres fills seus, que són també germans nostres, com a les noces de Canà quan Jesús s'adreçà als criats i els digué: «Ompliu d'aigua aquestes piques»... (Jn 2,7). Però, no era vi el que necessitaven? Amb tot, els criats ho van fer: «Els les ompliren fins dalt». El Senyor va fer el miracle de convertir l'aigua en vi, però ho va fer amb la col·laboració d'aquells servidors, amb la seva obediència i fidelitat encara que segurament no ho entenien.

Ahir, 24 de setembre, vàrem celebrar la festa de la Mare de Déu de la Mercè. A principis del segle XIII, a Barcelona, Maria inspirava a un jove mercader d'anar a terres llunyanes a redimir captius. Ell havia vist el dolor de la separació de tantes famílies i el perill de perdre la fe en una situació de captivitat, en mig d'un ambient i d'una cultura no cristiana. I el Senyor, a través de la Mare de Déu, li va inspirar el desig de dedicar tota la seva vida a alliberar captius.

Això succeïa a Barcelona, aquell jove s'anomenava Nolasc, sant Pere Nolasc, i aquesta Mare va prendre el nom de Mare de Déu de la Mercè, que per a ell i els que van començar a treballar amb ell en aquesta missió de caritat fraterna i evangèlica significava Mare de la Misericòr-

dia. Una inspiració de Maria que neix del cor mateix de l'Evangeli: «era a la presó i vinguéreu a veure'm» (Mt 25,36). Perquè en aquella època molts cristians de les costes de la mar Mediterrània eren enduts captius per ser venuts com a esclaus o utilitzats com a moneda de canvi en transaccions comercials.

Retornar la llibertat als fills de Déu, aquesta és una missió no acabada, perquè són moltes les formes d'esclavatges en el nostre món. No només hi havia captius a l'Edat Mitjana, també ara hi ha esclavatges i ser-

vituts que mantenen encadenats a molts germans nostres, i potser fins i tot a nosaltres mateixos en la forma de tantes dependències i addiccions que en el nostre món autosuficient ens hem anat creant.

El Senyor vol alliberar els seus fills però ho vol fer amb la nostra col·laboració, amb la nostra fidelitat, amb la nostra entrega, no ho vol fer d'una altra manera. Demanem a la Mare de Déu en aquesta advocació de la Mercè que ens faci ser instruments de la misericòrdia de Déu per a tots els qui ens envolten.

ENTREVISTA

Connectar amb l'exemple

CLARA GARRIT NICOLAU

L'estiu de 2021, la Clara va fer el pelegrinatge que l'Església Jove de Barcelona va organitzar al País Basc. Durant aquells dies va conèixer amb un grup de joves sords i va sentir una gran curiositat de conèixer-los millor. «Em va fascinar la seva valentia de participar del pelegrinatge tot i les seves dificultats de comunicació i, sobretot, les seves ganes d'apropar-se i d'estimar més a Déu», assegura aquesta mestra d'educació primària que, des del curs passat, és voluntària a la Pastoral del Sord de Barcelona. Ahir dissabte es va celebrar a Badalona el Dia Internacional de les Persones Sordes.

A la Pastoral et vas «estrenar» fent de catequista a una noia sorda...

Sí, ha estat tota una aventura i tot un repte! Mai havia estat catequista, i explicar temes de la fe sempre se m'ha fet difícil... I ho he hagut de fer majoritàriament utilitzant la llengua de signes! A missa intentava estar molt atenta per poder aprendre les paraules clau que després havia d'utilitzar a la catequesi. Ha estat una oportunitat de creixement personal i espiritual.

Sense conèixer bé la llengua de signes... com els transmets la teva fe?

Tot el que actualment sé de la llengua de signes ho he après interactuant amb les persones sordes o bé captant paraules durant la missa. La llengua de signes va acompanyada de molta expressió facial, i això a mi m'és fàcil. Crec que la fe no cal transmetre-la tant amb paraules, sinó amb el testimoni. Ells em veuen com visc la fe, em veuen a missa, pregant, ajudant a la pastoral... Essent jo mateixa, servint-los, és com els transmeto la meva fe.

Per què et fa créixer el teu «servei» a l'Església a través de la Pastoral del Sord?

M'enriqueix tant a nivell personal com a nivell espiritual. Aquest any, acompanyant els joves de la Pastoral al Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago, he après el que vol dir servir. Consisteix a sortir d'un mateix, a deixar de mirar-te per centrar la mirada en l'altre. Això pot suposar haver de deixar de fer allò que ens agrada per poder estar pendents de les necessitats dels altres. A la Pastoral del Sord deixo de mirar-me a mi per mirar-los a ells.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Descansa en pau, prop de Déu!

Aquest matí he rebut un WhatsApp. El remitent té 49 anys. Professionalment ben considerat i reconegut. En plena adolescència, els problemes familiars el portaren a una família d'acollida. En el traspass de la mare d'acollida, aquest matí, expressava els seus sentiments així: «Ahir va morir qui durant quatre anys, amb els seus dies i les seves nits, va ser "la meua mare en préstec". Ho va fer molt bé. Em va estimar molt, em va cuidar molt, amb fermesa, però amb una presència d'amor permanent. En uns anys molt complicats, a més a més, dels catorze als divuit anys. L'estimava molt a ella, i al pare també l'estimo molt, per raons òbvies. Ara ella descansa en pau, prop de Déu. Crec en el pas de la vida terrenal a la vida eterna. Descansa en pau, alleujada de tots els mals propis de la vellesa. Ara gaudeix de la llum, de l'amor de la vida eterna, prop Déu.»

«Aquest matí ha estat el funeral. He estat amb tots els qui foren els meus germans i naturalment, també, amb el qui va ser el meu pare a tots els efectes durant tots aquells anys, i qui m'inspira a ser el pare que soc. També ell m'inspira a ser l'home, en el sentit més ampli que vull ser.»

«Em sento serè, agraït. Ha culminat una vida de donació amb tot el que implica aquesta paraula. Alimentada per la seva fe que em va saber transmetre. Persones molt humils, amb sentiments molt intensos, molt autèntics, purs de veritat. Camises i pantalons que duren anys, vestuari que no es renova perquè no cal, perquè encara està prou bé. I a mi m'agrada. Em sento còmode embolcallat en els seus ensenyaments de vida. Els he fet meus i en ells abeuo quan miro endins. Gràcies, tan bonica, gràcies, per la severitat —impostada— i per la tendresa —autèntica—, totes dues el millor servei per tal que jo esdevingués un bon home. Tot el que vam compartir, va ser gratuït i generositat en estat pur. Descansa en pau, prop de Déu!»

Són paraules que diuen molt i bé a favor de la mare, dels pares, de la família d'acollida. Sabien el que feien i per a qui ho feien. Són paraules que diuen molt i bé a favor del qui les diu amb sinceritat com a just reconeixement agraït, demanant Déu l'acollida de la mare al cel. «Contempleu ara el que ha fet amb vosaltres i proclameu amb força el vostre agraïment. Beneïu el Senyor que fa justícia i enaltiu el Rei dels segles» (Tb 13,7).

PASTORAL DEL SORD DE BARCELONA

«El P. Jaume Clotet, missioner pels sords»

MN. XAVIER PAGÈS I CASTAÑER

Director del Secretariat diocesà de Pastoral per a les Persones amb Discapacitat

Amb motiu del **Dia Internacional de les Persones Sordes**, el darrer cap de setmana de setembre, volem compartir aportacions sobre la nostra comunitat sorda.

Aquest estiu, el diumenge 24 de juliol, ha estat el **200è aniversari del naixement del P. Jaume Clotet**, un mossèn de la diòcesi de Vic que va estar als inicis fundacionals dels Missioners Claretiens i que, sobretot, va fer una gran aportació en l'atenció catequètica dels sords.

Ens va deixar tres llibres que demostren que va tenir **un profund coneixement del món de les persones sordes en la segona meitat del segle XIX**. Els seus escrits evidencien la seva gran inquietud missionera, mostrant-nos com va conèixer a fons les dificultats que tenien els sords d'aquella època i com era la seva llengua de Signes, que va ser el **mitjà per apropar-se a ells i poder-los apropar a Déu**. En un dels llibres, descriu com eren els sords d'aquells temps, en un altre fa una proposta de metodologia i materials catequètics per a ells, i un **diccionari** amb més de 350 signes de **vocabulari bàsic per transmetre'ls la fe**.

El passat 8 de setembre, per commemorar aquest bicentenari, s'ha fet una **Jornada científica sobre el P. Jaume Clotet** com a impulsor de la Llengua de Signes Catalana, organitzada per la Universitat de Vic.

Per a més informació sobre les activitats d'atenció pastoral a les persones sordes, podeu visitar i contactar a través del web www.pastoraldelsord.org

Lectures de la missa diària i santoral

26. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jb 1,6-22 / Sl 16 / Lc 9,46-50]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics. Sant Nil, abat; santa Justina, vg. i mr.

27. □ Dimarts [Jb 3,1-3.11-17.20-23 / Sl 87 / Lc 9,51-56]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633). Sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dimecres [Jb 9,1-12.14-16 / Sl 87 / Lc 9,57-62]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII). Sant Simó Rojas, prev. trinitari, de Valladolid; santa Eustòqui, filla de santa Paula. Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dijous [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jn 1,47-51]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants). Sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Divendres [Jb 38,112-21;39,33-35 / Sl 138 / Lc 10,13-16]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàl-mata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, bibliastes i traductors. Santa Sofia, viuda.

1. □ Dissabte [Jb 42,1-3.5-6.12-16 / Sl 118 / Lc 10,17-24]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux i dra. de l'Església, patrona de les missions. Sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. ■ † Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sants Àngels de la Guarda. Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946). Sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

Intencions del Sant Pare per al mes d'octubre

Preguem perquè l'Església, fidel a l'Evangelí i valenta en el seu anunci, visqui cada vegada més la sinodalitat i sigui un lloc de solidaritat, fraternitat i acollida.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a. 4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers:

«Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats als estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters, / manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres.

El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames". Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre."

El ric digué: "Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments". Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin". El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran". Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente:

«¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

Salmo responsorial (145)

R. *¡Alaba, alma mía, al Señor!*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre.

Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos.

Delante de Dios, que da la vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver.

A él honor y poder eterno. Amén.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos:

«Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteara cada día. Y un mendigo llamado Lázaro estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico. Y hasta los perros venían y le lamaban las llagas. Sucedió que se murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abrahán. Murió también el rico y fue enterrado. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abrahán, y a Lázaro en su seno, y gritando, dijo: "Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaro que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas".

Pero Abrahán le dijo: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázaro, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieren cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hasta nosotros".

Él dijo: "Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengán a este lugar de tormento".

Abrahán le dice: "Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen".

Pero él dijo: "No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán".

Abrahán le dijo: "Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto".»

COMENTARI

«Abraham, pare meu, apiada't de mi»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Vivim tan abocats en la recerca de benestar que, tot sovint, ens oblidem de la realitat de la mort, i de la responsabilitat que tenim davant Déu sobre l'ús que hem fet de la vida.

En l'Evangelí d'aquest diumenge, Jesús ens vol fer conscients de la nostra responsabilitat envers els altres. I ho fa per mitjà d'una paràbola que contraposa la vida i el destí d'un ric anònim i d'un pobre leprós, anomenat Llätzer.

Mentre el pobre, per la seva malaltia, viu apartat de la vida social, tot dependent de la caritat i de les almoines dels altres, el ric viu despreocupat, celebrant cada dia festes esplèndides. El contrast no pot ser major. L'única esperança de Llätzer és la de satisfer la seva fam amb les engrunes que sobren de la taula del ric.

Però la mort, tard o d'hora, acaba assolint tots dos. Més enllà de la mort, el contrast entre ells es manté, però capgirat. El pobre és acollit en el si d'Abraham on, segons la fe bíblica, van els justos per compartir la vida benaurada del patriarca del poble jueu. Aquesta afirmació sobtaria, sens dubte, els oients de Jesús, perquè en la mentalitat popular de l'època, Llätzer essent pobre i alhora leprós, podria ben bé ser considerat castigat per Déu i, per tant, pecador. A més, si ha estat acollit amb Abraham, no ho ha estat per motiu de l'acompliment escrupolós de la Llei de Moisès, sinó per pura misericòrdia de Déu i del patriarca. I misericòrdia és el que no li havien fet en vida.

D'altra banda, el ric, aparentment beneït per Déu en vida, es troba en un lloc de turments. El benestar se li ha transformat en dolor. I és aleshores quan ell demana misericòrdia a Abraham i no n'obté, fet que el pas d'un lloc a un altre és infranquejable. I és aleshores quan es compadeix... dels seus! I és que encara viu encerclat en els propis interessos.

La Llei de Moisès i els profetes bíblics ens parlen de misericòrdia i de responsabilitat de Déu envers els seus que pateixen, però també ens demanen aquesta mateixa responsabilitat envers el nostre próisme, com ja hem vist fa setmanes en la paràbola del bon samarità. Mentre som en aquesta vida tenim encara temps per posar-ho en pràctica.

Vivim massa pendants del nostre benestar per adonar-nos que al voltant nostre hi ha gent que només viu de les engrunes que cauen de les nostres taules. Sabem tenir envers ells la mateixa misericòrdia que esperem que Déu tingui amb nosaltres?

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Del divendres 23 al diumenge 25 de setembre. Presideix el pelegrinatge interdiocesà de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes.

Dimecres 28 de setembre, a les 11 h. Reunió del Patronat de la Fundació Escola i Vida.

Diumenge 2 d'octubre, a les 10 h. Missa a la Catedral amb motiu de la 50a Trobada de Pessebristes de Catalunya a Terrassa.

Diumenge 2 d'octubre, a les 17 h. Missa a la Basílica de Montserrat amb motiu de la Romeria de l'Arxiprestat de Terrassa.

Notícies

El Seminari en el Santuari de la Salut. El dimarts 13 de setembre, el Seminari

de Terrassa, seguint un costum, va anar al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut, a Sabadell, per posar als peus de la Mare de Déu el nou curs pastoral que acaba d'iniciar.

Càritas
Diocesana de Terrassa

Conveni entre Càritas i SIRSA. El dia 14 de setembre es va signar el conveni entre Càritas diocesana i SIRSA per promoure la inserció en el mercat laboral de persones en situació de vulnerabilitat. L'empresa SIRSA es dedica a la gestió integral de serveis de neteja professional i serveis auxiliars.

Mons. Cristau celebra Sant Cebrí a Valldoreix. El divendres 16 de setembre, a les 12 h, Mons. Salvador Cristau va celebrar la festa patronal de Sant Cebrí a la parròquia que el té com a patró, a Valldoreix. Van participar autoritats civils, feligresos, religioses i altres.

La Delegació de Joventut inicia el curs. El divendres 16 de setembre, la Delegació va convocar a una trobada els adolescents i joves que han participat en les activitats d'estiu organitzades: els campaments pels adolescents *Be apostle* i el Pelegrinatge diocesà a Santiago de Compostel·la. El Sr. Bisbe presidí la trobada.

Inici de curs de les germanats rocières. El dissabte 17 d'octubre a les 18 h, a la Catedral, Mons. Cristau va presidir la Missa d'inici de curs de les 21 germanats rocières presents a Catalunya i que formen part de la FECAC.

Agenda

Conferència a Sant Cugat. El dijous 29 de setembre a les 20.40 h, a la Casa Abacial, Mn. Joan Costa, professor de la Facultat de Teologia, parlarà sobre «El bé comú, el destí universal dels béns i la qüestió ecològica».

Trobada diocesana de catequistes. El dissabte 1 d'octubre en el Centre Borja amb el següent programa:

- 9 h, arribada i inscripció
- 9.30 h, Missa d'enviament presidida per Mons. Salvador Cristau
- 10.30 h, El Primer anunci a la catequesi, a càrrec de Teresa Valero, del bisbat de Solsona
- 11.45 h, pausa i cafè
- 12.15 h, L'Oratori per l'encontre amb Jesús, a càrrec de les religioses Pura de Maria
- 13.30 h, informacions de la Delegació i comiat.

Ordenació de diaques

El dissabte 8 d'octubre a les 20 h, a la Catedral, Mons. Salvador Cristau conferirà el sagrat orde del Diaconat als candidats al diaconat permanent Lluís Muntanyola i Raül Leronés.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Madre de la Merced

Dios, que es Padre de misericordia, Padre bueno que nos ama, ha ido poniendo en nuestro camino, en el camino de los hombres y mujeres que ha creado todo lo que él sabe que necesitamos. Y por eso nos ha dejado María, su Madre, la Virgen María, como Madre nuestra también, y va haciéndola presente en nuestra vida.

La hace presente de muchas formas, casi siempre discretamente, como hacen todas las madres con sus hijos. Y normalmente siempre también a través de otros hijos suyos, que son hermanos nuestros, como en las bodas de Caná cuando Jesús se dirigió a los criados y les dijo: «Llenad estas tinajas de agua»...

(Jn 2,7). Pero, ¿no era vino lo que necesitaban? Sin embargo, los criados lo hicieron: «Las llenaron hasta arriba». El Señor hizo el milagro de convertir el agua en vino pero lo hizo con la colaboración de aquellos servidores, con su docilidad y su obediencia. Aunque seguramente no lo entendían.

Ayer, 24 de septiembre, celebrábamos la fiesta de la Virgen de la Merced. Y esto es lo que ocurrió también cuando a principios del siglo XIII en Barcelona, María la Virgen inspiraba a un joven mercader de ir a tierras lejanas a redimir cautivos. Él había visto el dolor de la separación de tantas familias y el peligro de perder la fe en una situación

de cautiverio, en medio de un ambiente y de una cultura no cristianas. Y el Señor, a través de la Virgen María, le inspiró el deseo de dedicar toda su vida a liberar cautivos.

Esto sucedía en Barcelona, aquel joven se llamaba Nolasco, san Pedro Nolasco, y esa Madre tomó el nombre de Nuestra Señora de la Merced, que para él y los que empezaron a trabajar con él en esta misión de caridad fraterna y evangélica significaba Madre de la Misericordia. Una inspiración que nace del corazón mismo del Evangelio: «estaba en la cárcel y vinisteis a verme» (Mt 25,36). Porque en aquella época muchos cristianos de las costas del mar Mediterráneo eran llevados cautivos para ser vendidos como esclavos o utilizados como moneda de cambio en transacciones comerciales.

Devolver la libertad a los hijos de Dios, ésta es una misión no terminada, porque son muchas las formas de esclavitud en nuestro mundo. No sólo había cautivos en la Edad Media, también ahora hay esclavitud y servidumbres que mantienen encadenados a muchos hermanos nuestros y puede ser que incluso a nosotros mismos en la forma de tantas dependencias y adicciones que en nuestro mundo auto-suficiente nos hemos ido creando.

El Señor quiere liberar a sus hijos pero quiere hacerlo con nuestra colaboración, con nuestra fidelidad, a través de nuestra entrega; no quiere hacerlo de otra manera. Pidamos a la Virgen María en esta advocación de la Merced que nos haga ser instrumentos de la misericordia de Dios para con todos los que nos rodean.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

